

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΟΝΟ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΑΕΙΖΕΙ...

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΟΦΙΑ, 26 ετών. ΛΟΥΛΟΥ, 19 ετών. ΡΟΒΕΡΤΟΣ, 30 ετών.
(Άργά τὸ βράδυ. Σ' ἕνα μικρὸ σαλόνι ἡ Σοφία κεντίζει συνημμένη σιμά στο φῶς. Μπαίνει ὁ Ροβέρτος).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Καλησπέρα, Σοφία.
ΣΟΦΙΑ. — Καλησπέρα, Ροβέρτε.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ποῦ εἶνε ἡ Λουλού;
ΣΟΦΙΑ. — Πῆγε στὸ θέατρο μαζί με τὴ μητέρα καὶ με παρακάλεσε νὰ σοῦ πῶ νὰ πᾶς νὰ τῆ βοηθῆς ἐκεῖ.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί ἐργάζεσαι τέτοια ὥρα, Σοφία; Δὲν πρέπει νὰ κεντίζεις καὶ τὴ νύχτα. Θὰ χαλάσεις τὰ ὤ-

ραία σου μάτια.
ΣΟΦΙΑ. — Δὲν νομίζεις, Ροβέρτε, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ πᾶς στὸ θέατρο; Ἡ Λουλού θὰ σὲ περιμένει.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς στὴν ἐρώτησί μου, Σοφία; Εἶμαι ὁ ἀρραβωνιαστὴς τῆς ἀδελφῆς σου, εἶμαι σχεδὸν ἀδελφός σου. Μπορεῖς νὰ μοῦ ἀνοιξῆς τὴν καρδιά σου. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ρωτῶ: Γιατί δὲν θέλεις νὰ παντρευθῆς;

ΣΟΦΙΑ. — Εἶνε μὴ ἰδιοτροπία μου.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Εἶνε μὴ ἰδιοτροπία σου!... Ἔτσι, γιὰ μὴ ἰδιοτροπία, ἀπέριφρες τόσες αἰτήσεις γάμου, ἀκόμη καὶ τὴν αἴτησι τοῦ κόμητος Ἀλβᾶ; Κι' ὅμως αὐτὸς εἶνε τὸ ἰδεώδες βίαν τῶν κοριτσιῶν. Νέος, ὡμορφος, πλούσιος. Γιατί δὲν θέλησες νὰ τὸν πάρης, Σοφία;

ΣΟΦΙΑ. — Ἐροντοκοροισιότητες ἰδιοτροπίας.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Δὲν μιλάς ἐπιληρῶς, Σοφία. Εἶμαι εἰκοσιεξὲς χρόνων. Πάνω στὴν ἀνθροσί μου. Γιατί τὰ λές λοιπὸν ὅλ' αὐτά; Κι' ἀκόμα γιατί ἀποφεύγεις νὰ με κυττάξεις; Γιατί ἔχεις προσηλωμένα διαρκῶς τὰ μάτια σου στὸ ἐγγύχειρό σου;

ΣΟΦΙΑ. — Βιάζομαι νὰ τὸ τελειώσω.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ὡστε ἔτσι, ἔχεις ἀποφασίσει νὰ μὴν παντρευθῆς ποτέ; Καὶ τί θὰ κάνης στὴ ζωὴ σου;

ΣΟΦΙΑ. — Θὰ μεγαλώσω τὰ παιδιὰ τὰ δικὰ σου καὶ τῆς Λουλοῦς.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Τί νὰ σοῦ πῶ, Σοφία... Μοῦ φαίνεται πὼς κάποιον ἀγαπᾷς.

ΣΟΦΙΑ. (πολὺ ταραγμένη). — Ὁχι... Ὁχι... Δὲν ἀγαπῶ κανένα κανένα.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί τὸ λές με τόσο πάθος αὐτό; Πές μου, Σοφία, ποιὸν ἀγαπᾷς; Ἴσως μπορέσω νὰ σὲ βοηθῶσω.

ΣΟΦΙΑ. — Πῆγαινε λοιπὸν, Ροβέρτε, πῆγαινε νὰ συναντήσης τὴ Λουλού.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Μποροῦσε νὰ με περιμένει ἔδω. Κι' ὅμως ἔφυγε. Γιατί δὲν μ' ἀγαπάει. Γιατί ἀρραβωνιαστήκαμε ἀπὸ ἀπλή ἐκτίμησι.

ΣΟΦΙΑ. — Πῆγαινε, σὲ περιμένει στὸ θέατρο. Πῆγαινε... σὲ παρακάλεω.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Ἄν μ' ἀγαποῦσε, δὲν θὰ πῆγαινε στὸ θέατρο λὶν ἔρθω ἐγώ.

ΣΟΦΙΑ. — Μὴν τὴν παρεξηγῆεις. Εἶνε ἕνα παιδί ἀνυπόμονο καὶ ζωηρό.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. (ὡς νὰ ἀπαντᾷ στίς μυστικές του σκέψεις). — Φοβόμουν τὸν ἔρωτα, τὸ μεγάλο πάθος, κι' ἀρραβωνιαστήκαμε χωρὶς ἀγάπη. Κι' ὅμως ὁ ἔρωτας, ὁ μεγάλος ἔρωτας, εἶνε κάτι ἀναπόφευκτο, ὡς τὸν θάνατο. Ὅσο κι' ἂν τὸν φοβόμαστε, δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ ξεφύγομε. (Σωπαίνει γιὰ λίγες στιγμῆς, κι' ὕστερα πάλι λέει:). Λοιπὸν, Σοφία; Δὲν σ' ἀγαπάει καθόλου αὐτὸς πού ἀγαπᾷς; Ἡ ἀγάπης κάποιον ποῦ δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὸν ἀγαπᾷς καὶ γι' αὐτὸ ἵποφέρεις ἔτσι σιωπηλά;

ΣΟΦΙΑ. (μὲ φωνὴ πνιγμένη). — Οὔτε ἀγαπῶ, οὔτε ὑποφέρω.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Σοφία... Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς ψέμματα. Κι' ἔπειτα;... Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; Μοῦ φαίνεται ὅτι σὲ μαντεύω, ὅτι βλέπω μέσα στὴν ψυχὴ σου.
ΣΟΦΙΑ. — Μόνον ὁ Θεὸς βλέπει μέσα στίς ψυχές.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Σοφία, θταν οὐ πρωτοεῖδα, ἐγνοίωσα κάτι παράξενο. Κάτι ποῦ δὲν μπόρεσα οὔτε στὸν ἴδιο μου ἑαυτὸ νὰ τὸ ἐξηγήσω. Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι κι' ἐσύ ἐγνοίωσες τὸ ἴδιο ἀκριβῶς γιὰ μένα. Ἡ σὺν ὅμως πάντα τόσο σοβαρῆ, τόσο μελαγχολικῆ, δὲν μοῦ ἔδωσες ποτὲ πολλὸ θάρρος. Μολταταῖτα, ἡ σιωπὴ σου, τὸ μυστήριό σου, μὴ τραβοῦσαν πολλὸ περισσότερο ἀπὸ τὴ διαχτικτικότητι τῆς ἀρραβωνιαστικῆς μου. Πῶς μποροῦμε νὰ τὰ ἐξηγήσομε, Σοφία, ὅλ' αὐτά; Εἶνε φοβερὸ αὐτὸ ποῦ λές.

κιὰς μου. Πῶς μποροῦμε νὰ τὰ ἐξηγήσομε, Σοφία, ὅλ' αὐτά;

ΣΟΦΙΑ. — Ροβέρτε, σὲ βεβαιῶ ὅτι με βασανίζεις. Πῆγαινε λοιπὸν στὸ θέατρο...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Σοφία, δὲν ξέρω ποιὸν ἀγαπᾷς ἐσὺ. Ἐγὼ ὅμως... Ἐγώ... Δὲν ἀγαπῶ παρὰ μόνον ἐσένα!

ΣΟΦΙΑ. (ταραγμένη). — Σόπτα... Σόπτα... Εἶνε φοβερὸ αὐτὸ ποῦ λές.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Θέλησα ν' ἀποφύγω τὸν ἔρωτα. Θέλησα νὰ παντρευθῶ χωρὶς ἔρωτα. Φοβόμουν τὸ μεγάλο πάθος. Ἦθελα μὴ ἤρσκη ἀπλή συμπάθεια. Μὰ τὴν ἔπαθα. Ἀρραβωνιαστήκα ἀπὸ ἀπλή συμπάθεια με τὴ μὴ ἀδελφῆ κι' ἀγάπησε με πάθος τὴν ἄλλη...

ΣΟΦΙΑ. — Ροβέρτε! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἔτσι. Ἔχεις λάθος, δὲν μ' ἀγαπᾷς.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Σ' ἀγαπῶ!... Ἄλλοίμονο, σ' ἀγαπῶ! Καί... εἶμαι βέβαιος ὅτι κι' ἐσὺ μ' ἀγαπᾷς.

ΣΟΦΙΑ. — Ὁχι, ὄχι, δὲν σ' ἀγαπῶ.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Μ' ἀγαπᾷς. Γι' αὐτὸ εἶσαι ἔτσι μελαγχολικῆ, ἔτσι ἀπελπισμένῆ. Ναί... Τὸ νοιώθω, τὸ ξέρω. Εἶμαι ἐγὼ αὐτὸς πού ἀγαπᾷς με τόσο μυστικώτερα, με τόσο ὀδύνη.

ΣΟΦΙΑ. (μὲ φωνὴ κομμένη ἀπὸ λυγμούς). — Ὁχι, ὄχι!...
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Τὰ χεῖλιά σου ἄνε ἐρχοῦ καὶ τὰ δάκρυά σου εἰσαίνω. Ὡ, ἄρσέ με, ἄρσέ με νὰ πῶ τὰ δάκρυά σου ἀπὸ τὰ μάτια σου...

(Τὴν ἀγκαλιάζει τρυφερά. Ἐκείνη γέρνει πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι τῆς, ἀδύναμη, χωρὶς θέλησι πειθῆ).
ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Σ' ἀγαπῶ!

ΣΟΦΙΑ. (τρέμοντας σύγκορη). — Δὲν πρέπει, δὲν πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷς... Ἐλεος!...
(Μπαίνει ἔξωφρα ἡ Λουλού, βλέπει τὴ Σοφία στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ροβέρτου καὶ χαμογελάει. Οἱ δύο ἐρωτευμένοι δὲν τὴν ἔχουν ἀντιληφθεῖ).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Σοφία, μ' ἀγαπᾷς κι' ἐσὺ, ὅσο σ' ἀγαπῶ ἐγώ. Ἐλα νὰ φύγομε.
ΣΟΦΙΑ. — Ὁχι... Ὁχι... Δὲν πρέπει ν' ἀγαπιόμαστε. Δὲν πρέπει νὰ φύγομε. Θὰ ἦταν ἐγκληματικὸ. Γιὰ σέφου... Ἡ Λουλοῦ...

ΛΟΥΛΟΥ. — Νὰ ποῦ με θυμηθήκατε καὶ μένα.
(Ἡ Σοφία ξεφεύγει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ροβέρτου καὶ κρῖθει τὸ πρόσωπό τῆς στὰ χεῖρα τῆς. Ὁ Ροβέρτος σκύβει τὸ κεφάλι του ντροπιασμένος).

ΣΟΦΙΑ. — Σχώρεσέ με, ἀδελφοῦλα μου. Ἦταν μὴ στιγμὴ ἀδυναμίας. Μὰ ἔγνοια σου. Θὰ φύγω, θὰ χαθῶ ἀπ' τὸν κόσμον, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Δὲν θέλω νὰ γίνω αἰτία νὰ ὑποφέρης, ὄχι, ὄχι, ποτέ... Ὁ Ροβέρτος εἶνε δικός σου, μόνον δικός σου.
ΛΟΥΛΟΥ. — Ἔτσι λοιπὸν, κύριε ἀρραβωνιαστὴ μου; Μὲ ἀπατάς πρὶν στιγμὴ καὶ μπορεῖς νὰ πάρης ὅτιαν θέλεις.

ΣΟΦΙΑ. — Δὲν θὰ πάρῃ ποτὲ ἐμένα. Προτιμῶ νὰ πεθάνω.
ΛΟΥΛΟΥ. — Ἄρσες τίς τραγικότητες. Καλὰ τὸ κατάλαβα ὅτι ἀγαπιόμαστε. Σὰς ἔδλεπα νὰ ὑποφέρεις σιωπηλά καὶ ὑπέφερα κι' ἐγώ, χωρὶς νὰ τοῦμὸ νὰ πῶ τίποτα. Καὶ γιὰ νὰ σὰς ἐυκόλωνο, τέλος, νὰ ἐπαρῶσε ὁ ἐνας στὸν ἄλλο τὴν ἀγάπη σας, ἔφωνα ἐπιτήδεις ἀπόνη καὶ σὰς ἄφησα μόνους. Τὸ σχέδιό μου ἐπέτυχε. Ἐπὶ τέλος!... Σὰς ἔδωσα τὸν ἐνα στὸν ἄλλο. Θὰ ἦταν ἐγκληματικὸ ἂν δὲν τὸ ἔκανα. Τώρα ἀναπνεύω ἐλευθέρω. Εἶμαι εὐτυχισμένη.

ΣΟΦΙΑ. — Ἀδελφοῦλα μου!...
ΛΟΥΛΟΥ. — Ναί, εἶμαι εὐτυχισμένη, Ροβέρτε... Φίλησε μπροστά μου τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου. (Παίρνει ἀπὸ τὸ χεῖρι τῆ Σοφία καὶ τὴν πηραίνει κοντὰ του). Φιληθῆτε λοιπὸν. Σὰς ἀρραβωνιαζώ.
(Ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Σοφία φιλοῦνται ἐξαιρετικὰ συγκινημένοι).
ΛΟΥΛΟΥ. — Μίλησα ἤδη στὴ μητέρα. Ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ ὅλα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. (φιλώντας τὸ χεῖρι τῆς Λουλοῦς). — Ἐδθαριστῶ, ἐθαριστῶ, ἀδελφοῦλα μου.
ΣΟΦΙΑ. (ἀγκαλιάζοντας τὴν). — Κι' ἐσὺ, ἐσὺ τί θὰ γίνης, Λουλού;
ΛΟΥΛΟΥ. — Θὰ κυττάζω νὰ παντρευθῶ ἀπὸ ἔρωτα κι' ὄχι ἀπὸ ἀπλή συμπάθεια κι' ἐκτίμησι. Ἄ, κατάλαβα πειθῆ πὼς μόνον ὁ ἔρωτας ἀξίζει στὸν κόσμον αὐτό, μόνον ὁ ἔρωτας...

ΣΟΦΙΑ. — Σωπα!... Σωπα!... Εἶνε φοβερὸ αὐτὸ ποῦ λές.